

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 2662/17

לפני: כבוד השופט י' דנציגר
כבוד השופט ע' פוגלמן
כבוד השופט מ' מזוז

המערערת: פלונית

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית משפט לנוער בבית המשפט המחוזי ירושלים מיום 21.02.2017 בת"פ 057197-02-16 שניתן על ידי כבוד השופט ד' טרברג

תאריך הישיבה: כ"ד בכסלו תשע"ח (12.12.17)

בשם המערערת: עו"ד מוחמד מחמוד

בשם המשיבה: עו"ד תומר סגלוביץ'

בשם שירות המבחן לנוער: גב' נביה חורי

בשם הממונה על עבודות השירות: עו"ד אילנה איבגי; גב' ליאת כהן

מתורגמן: מר עבד חזיני

פסק-דין

השופט י' דנציגר:

1. כנגד המערערת – קטינה, תושבת אחת השכונות במזרח ירושלים, שהייתה בת 14 וכחודשיים בעת ביצוע העבירה – הוגש ביום 26.2.2016 כתב אישום שעניינו חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק").

ביום 2.11.2016 הודתה המערערת, במסגרת הסדר טיעון, בעובדות כתב האישום המתוקן ונקבעה אשמתה. לא הושגה הסכמה בין הצדדים לעניין העונש.

2. לפי כתב האישום המתוקן, על רקע של מתיחות דתית ולאומית נמשכת, ובין השאר ביחס למתחם הר הבית בירושלים, החל גל של פיגועי טרור אלימים ורצחניים כנגד אזרחים יהודים חפים מפשע וכנגד כוחות הבטחון, באמצעות כלי נשק קרים וחסמים, במטרה לרוצחם נפש. כתוצאה מגל הטרור נרצחו עד למועד הגשת כתב האישום עשרות אזרחים ואנשי כוחות הבטחון ומאות נפצעו, מהם גם פצועים באורח קשה.

עובר ליום 15.2.2016 – ולאחר שצפתה בשידורי הטלוויזיה של ערוץ "אל אקצא" על פיגועי דקירה – גמלה בליבה של המערערת ההחלטה ליטול חלק במאבק הלאומי והדתי, על דרך של ביצוע פיגוע דקירה כלפי יהודים או חיילים במטרה לפצוע אותם.

המערערת שוחחה עם חברתה (להלן: "החברה") על הכוונה לבצע פיגוע דקירה נגד יהודים מתנחלים או חיילים, ואף הציעה לה שהשתיים יספרו על כוונתן לבצע פיגוע גם לחברה נוספת (להלן: "החברה הנוספת"), והאחרונה הביעה את רצונה להשתתף בפיגוע.

ביום 15.2.2016 בבוקר נטלה המערערת סכין מטבח חדה בעלת להב באורך של כ-18 ס"מ וכן סכין ציד בעלת להב של כ-15 ס"מ (להלן: "הסכינים") במטרה לעשות בהן שימוש בפיגוע, והחביאה את הסכינים בילקוט בית הספר שלה. בשעה 07:00 לערך יצאה המערערת מביתה לבית הספר עם הילקוט ובתוכו שתי הסכינים.

בעקבות מעצרה של החברה, אמרה החברה הנוספת למערערת שהיא מפחדת ואין בכוונתה לצאת לבצע פיגוע דקירה. בליבה של המערערת גמלה ההחלטה כי היא תבצע לבדה את פיגוע הדקירה, ובסוף יום הלימודים, בשעה 14:30 לערך, עלתה על אוטובוס לכיוון העיר העתיקה בירושלים. לפני שירדה מהאוטובוס הוציאה המערערת את אחת משתי הסכינים מהילקוט והחביאה אותה בכיס מעילה. לאחר שירדה מהאוטובוס ונכנסה לעיר העתיקה סרקה את האזור בו צעדה במשך דקות ארוכות בחיפוש אחר קורבן יהודי כדי לדוקרו.

קצין משטרה הבחין במערערת, שהתנהגותה עוררה את חשדו, וביקש שתוציא את ידיה מכיס מעילה. המערערת הוציאה את ידה השמאלית. קצין המשטרה ביקש שתוציא גם את היד השנייה מהמעיל, והמערערת הוציאה את יד ימינה מכיס מכנסיה (כך לפי כתב האישום המתוקן – י.ד.). ואחזה בסכין בידה. המערערת נעצרה במקום.

לפי הסיפא לכתב האישום המתוקן, במעשיה המתוארים, ניסתה המערערת שלא כדין לפגוע באדם בסכין בכוונה להטיל באדם נכות או מום או לגרום לו חבלה חמורה.

3. לפני בית המשפט לנוער הונח תסקיר של שירות המבחן לנוער (להלן: "שירות המבחן") ממנו עולה שהמערערת היא בת בכורה להורים שהתגרשו בהיותה תינוקת, המתגוררת עם אביה, אשתו ואחיה החורגים. בבית הספר הוגדר מצבה הלימודי בינוני, הגם שתפקודה חיובי, אך צויין כי בחודש שקדם למעצרה חלה ירידה בהישגיה הלימודיים ודווח על בעיות משמעת. שירות המבחן התרשם כי המערערת מגיעה מרקע משפחתי מורכב, וכי ריחוקה מאמה הביולוגית השפיע על התפתחותה הרגשית, הגם שאביה והאם החורגת משדרים דאגה ואכפתיות כלפיה. המערערת שיתפה פעולה בפגישות בשירות המבחן והודתה בעבירות המיוחסות לה. היא קשרה בין ביצוע העבירה לבין רגשות העצב שחוותה נוכח גירושי הוריה וסיפרה על הגעגועים העזים והכעס שהיא מרגישה כלפי אמה שעזבה אותה. לטענתה, היא הושפעה מתכנים מסיתים בהם צפתה בערוץ "אל אקצא" בטלוויזיה, אך לא הייתה מעורבת פוליטית. לדבריה, החליטה לחזור בה מהחלטתה לבצע דקירה, בין היתר משום שחששה שהיא עלולה לאבד את חייה ואת משפחתה.

להערכת שירות המבחן, מדובר בנערה ללא דפוסים עבריינים הצמאה לקשר טיפולי, זקוקה לטיפול, מבינה את חומרת מעשיה ומעוניינת לנהל אורח חיים נורמטיבי. שירות המבחן המליץ על השתתפות עונש מאסר שירוצה בעבודות שירות, מאסר על תנאי והעמדתה בצו פיקוח קצין מבחן לתקופה של שנה.

4. בטיעוני המאשימה לעונש הודגשו: גל הטרור הפוקד את העיר ירושלים; הרקע הלאומי למעשים שבביצועם הודתה המערערת; התכנון המוקדם; קשירת הקשר עם החברות; החלטתה של המערערת (בשונה משתי חברותיה) להמשיך בתכנונה לביצוע פיגוע דקירה; חומרת מעשיה של המערערת; והחשיבות הרבה בהרחקה ובהרתעה במקרים כגון דא. המאשימה המליצה להשית על המערערת ארבע שנות מאסר לריצוי

בפועל לצד קנס כספי. עוד נטען, כי תסקיר שירות המבחן לא נתן את המשקל הראוי לחומרת מעשיה של המערערת.

5. בא כוח המערערת טען כי מדובר בקטינה שפעלה ללא שיקול דעת, ובסופו של יום לא דקרה ולא פגעה באיש. הודגש כי היא לקחה אחריות על מעשיה ושיתפה פעולה עם שירות המבחן. עוד נטען כי התסקיר שהוכן בעניינה של המערערת הינו תסקיר מפורט באופן יוצא דופן ומודגשות בו נסיבות חייה הקשות המצדיקות נקיטה בגישה שיקומית. בנוסף נטען כי המערערת שוהה פרק זמן ארוך באיזוק אלקטרוני והיא הפסידה לימודים. כן נטען כי שיגורה למאסר מאחורי סורג ובריח עלול לגרור אחריו ביצוען בעתיד של עבירות בטחוניות. בא כוח המערערת ביקש להטיל עליה מאסר בפועל שירוצה בדרך של עבודות שירות לצד ענישה נלווית וצו פיקוח.

המערערת עצמה הביעה חרטתה בפני בית המשפט המחוזי, הצהירה שלא תחזור לעשות דברים כאלו וביקשה שיתאפשר לה לחזור לבית הספר.

6. בגזר הדין עמד בית המשפט לנוער (השופט ד' טפרברג) על: הערך המוגן בגדרי סעיף העבירה שבביצועה הודתה המערערת (השמירה על הגוף והנפש); על העונש שנקבע בחוק לצד העבירה (20 שנות מאסר); על עונש המינימום (של ארבע שנות מאסר); על מדיניות הענישה המחמירה, במיוחד לאור המציאות המיוחדת והקשה בה אנו מצויים בעת הזו; ועל הצורך למגר את התופעה העבריינית על רקע גל הטרור המתמשך, אף שעה שבקטינים עסקינן.

בית המשפט ציין שהמערערת פעלה תוך תכנון מוקדם ואף ניסתה לגרור עמה שותפות נוספות לעבירה. בית המשפט ציין כי אכן בסופו של יום לא השלימה המערערת את תכנונה לדקור יהודי או חייל, אולם אין לדעת כיצד היו מתפתחים הדברים אלמלא עירנותו של קצין המשטרה, בו עוררה המערערת חשד. לצד זאת עמד בית המשפט – תוך הפנייה לתסקיר שירות המבחן – על: גילה הצעיר של המערערת; עברה הנקי; הודאתה במיוחס לה, חסכון זמן שיפוטי יקר; החרטה שהביעה; נסיבות חייה הקשות; רצונה לחיות חיים נורמטיביים; והעובדה שהיא נתונה תחת איזוק אלקטרוני תקופה ממושכת.

לאחר איזון בין כלל השיקולים, הן לחומרה והן לקולא, קבע בית המשפט כי אין בידו לקבל את המלצת שירות המבחן והשית על המערערת עונש מאסר בן 14

חודשים, בקיזו ימי מעצרה; מאסר מותנה בן 12 חודשים, בו תישא היה ותבצע את העבירה בה הורשעה תוך תקופה בת שלוש שנים מיום שחרורה; וצו מבחן ל-12 חודשים מיום שחרורה.

7. בהודעת הערעור הודגשו: גילה הצעיר של המערערת בעת ביצוע העבירה; העדר עבר פלילי; העובדה שאיש לא נפגע כתוצאה מביצוע העבירה; הודאתה של המערערת בהזדמנות הראשונה במיוחס לה, דבר שחסך זמן שיפוטי יקר; נסיבותיה המשפחתיות המורכבות; המעצר הממושך באיזוק אלקטרוני; והמלצת שירות המבחן – בתסקירו הרחב והמפורט – להשית עליה עונש מאסר שירוצה בעבודות שירות.

נטען כי בית המשפט המחוזי לא התייחס או שלא נתן משקל ראוי לטעמים הנזכרים לעיל.

8. מתסקיר שירות המבחן, שתאריכו 16.7.2017, שהונח לפנינו, עולה כי השירות מתרשם שמדובר בנערה בעלת פוטנציאל טיפולי שמסוגלת להתבונן במניעים שהובילוה לביצוע העבירה, לזהות את רגשותיה ומחשבותיה לפני ואחרי ביצועה, לפנות לקבלת עזרה ותמיכה במצבי משבר ולהביע חרטה ביחס למעשיה. צויין כי שירות המבחן הפנה את המערערת לטיפול רגשי במסגרת "בית חם" לנערות במצוקה ששייך ליחידה למתבגרים במזרח ירושלים, והוצע לה להשתלב בו שלושה ימים בשבוע, ארבע שעות בכל יום. נוכח קושי כלכלי שכרוך בליווי המערערת למסגרת דנא, ביקשו ההורים לבדוק את אפשרות שילובה שם במידה והערעור בעניינה יתקבל ולא יוטל עליה מאסר בפועל, שירות המבחן שב והמליץ להטיל על המערערת מאסר בפועל שירוצה בדרך של עבודות שירות ומאסר מותנה, לצד צו פיקוח של קצין מבחן לתקופה של שנה, מכוחו תופעל תוכנית טיפולית שתכלול שילובה של המערערת מחדש במסגרת הלימודים, שיחות פרטניות של המערערת עם קצין מבחן ושיחות עם ההורים, שמטרתן חיזוק הקשר שלהם עם המערערת.

9. בדיון שהתקיים לפנינו ביום 31.7.2017 שמענו את טיעוני באי כוחם של הצדדים ואת דברי נציגת שירות המבחן. בא כוח המערערת חזר על נימוקי הערעור, ועתר לקבל את הערעור ולהשית על המערערת עונש מאסר שירוצה בעבודות שירות, כהמלצת שירות המבחן. בא כוח המשיבה טען, מנגד, כי בנסיבות העניין עונש מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות אינו עונש הולם, אך הוסיף כי אם בכוונתנו לשקול

התערבות בעונש, כי אז "אפשר לשקול את האופציה של מעון". נציגת שירות המבחן הבהירה כי שיגור המערערת למעון אינו אופציה שיקומית שמתאימה ונכונה למערערת.

בהחלטתנו מאותו יום הורינו למערערת להתייצב לפני הממונה על עבודות השירות (להלן: "הממונה"), על מנת שזו תחווה דעתה בעניין אפשרות ריצוי עונש מאסר על ידי המערערת בדרך של עבודות שירות. הבהרנו כי אל לה למערערת לפתח ציפיות באשר לעונשה בהסתמך על שיגורה לממונה לצורך קבלת חוות דעתה.

10. ביום 29.8.2017 הונחה לפנינו חוות דעת ראשונית של הממונה ממנה עולה כי המערערת התייצבה לראיון התאמה והשמה ביום 20.8.2017, אך התבקשה ארכה בת 10 ימים "לצורך מיצוי ההליך והעברת חוות דעת מלאה ומקיפה". בקשה לארכה נוספת בת 10 ימים הוגשה ביום 8.9.2017, שתי הבקשות נענו. ביום 19.9.2017 הונחה לפנינו חוות דעת מפורטת של הממונה ממנה עולה כי גורמי הבטחון סבורים כי "נוכח חומרת העבירה ובעקבות התגברות הפיגועים באזור מגוריה (של המערערת – י.ד.) במהלך השנים האחרונות, אין מקום לשלבה בעבודות שירות ויש להעדיף מאסר בפועל". בהתבסס על חוות דעת זו של שירות הבטחון הכללי קבעה הממונה כי המערערת "לא מתאימה לריצוי עונשה בעבודות שירות". כן צויין כי לא נמצא מקום מתאים להשמתה בעבודות שירות.

11. בהחלטתנו מיום 25.9.2017 הורינו לשירות המבחן להמציא לממונה את התסקיר מיום 16.7.2017 שהוכן בעניינה של המערערת. כן הורינו לממונה להגיש חוות דעת עדכנית באשר להתאמת המערערת לריצוי מאסר בדרך של עבודות שירות, תוך העזרות בתסקיר דנן.

12. בחוות דעת הממונה מיום 30.10.2017 נאמר, בין היתר, כדלקמן:

"2. כבואנו לבחון בשנית את התאמתה של הנאשמת לריצוי עונש המאסר בעבודות-שירות לא נעלם מעינינו תסקיר שירות המבחן מיום 26.09.2017 (כך במקור - י.ד.), לאחר שקראנו את תוכנו בעיון רב.
3. מנגד, עומדת בפנינו חוות דעת שירות הבטחון הכללי שהתקבלה ביום 18.9.2017 ...
חוות דעת זו מתנגדת לשילוב הנ"ל בעבודות שירות נוכח חומרת העבירה ובעקבות התגברות הפיגועים באזור מגוריה במהלך השנים האחרונות".

13. בהחלטתנו מיום 2.11.2017 הורינו על עריכת דיון המשך בו יתייצבו, בנוסף לצדדים ולנציגת שירות המבחן לנוער, גם הממונה וגורמי שירות הבטחון הכללי שהגישו לממונה את חוות הדעת דנא.

14. ביום 12.12.2017 התקיים דיון המשך לפנינו במסגרתו ביקשנו לברר האם לשיטת הממונה היא כבולה בחוות הדעת שניתנה על ידי גורמי הבטחון או שעליה להפעיל שיקול דעת עצמאי, בין היתר בהתחשב באמור בתסקירי ובהערכות שירות המבחן.

בא כוח המשיבה השיב כי במקרה מסוג זה על הממונה "להביא את העניין לפתחו של ביהמ"ש, להראות לו את תמונת המצב וזה אמור להיות לשיקול דעת ביהמ"ש".

עיינו בחוות דעת של שירות הבטחון הכללי, ואף קיימנו דיון במעמד צד אחד בו שמענו את דברי הממונה ואת דברי גורמי הבטחון. בהמשך הדיון הסבירה הממונה כי בוצעו על ידה פניות ל-22 מעסיקים (באזור הדרום ובירושלים) שבעסקיהם מבוצעות עבודות שירות, וכי לא הייתה נכונות של אף לא אחד מהם לקלוט את המערערת.

15. ביום 13.12.2017 הורינו לשירות המבחן להגיש תסקיר משלים בו יתייחס, בין היתר, לאפשרות שילובה של המערערת במעון נעול מתאים. לממונה הורינו להגיש רשימת מוסדות ועסקים המצויים בערים במחוז המרכז, שהשפה הנוהגת בהם היא השפה הערבית, שיכול שיתאימו להשמת אסירים קטינים שנקבע שעונש מאסרם ירוצה בעבודות שירות. כן הורינו כי הממונה תיבחן את אפשרות שילובה של המערערת במוסד או בעסק כנ"ל.

16. מתסקיר שירות המבחן שתאריכו 18.12.2017 עולה כי ניתן יהיה לשלב את הנערה במסגרת מעון נעול לבנות המגזר הערבי – מעון "אלבוסתאן", שבכפר ג'וליס – באופן מידי, בתנאי שהנערה והוריה יסכימו לכך. עוד עולה מהתסקיר, כי בפגישה שהתקיימה ביום 13.12.2017 עם הנערה והוריה במשרדי שירות המבחן, דחו הנערה והוריה את אפשרות השתלבותה במעון, זאת בשל גילה הצעיר והחשש שתושפע מהנערות השוהות במעון והמאופיינות בבעיות התנהגות. נוכח התנגדות הנערה ומשפחתה נמנע שירות המבחן מלהמליץ על אפשרות זו.

17. מהודעת הממונה שתאריכה 25.12.2017 עולה כי נערכה בדיקה מול כלל המעסיקים במחוז מרכז המעסיקים קטינים ו/או נשים וכן כלל המעסיקים דוברי השפה הערבית וכי "לא נמצא ולו מעסיק אחד אשר הסכים להעסיק את המערערת". משכך הודיעה הממונה כי נבצר ממנה ליתן חוות דעת חיובית באשר לאפשרות שילובה של המערערת בעבודות שירות.

18. בהחלטה מיום 1.1.2018 ביקשנו לקבל הודעת המערערת האם נוכח האמור בהודעת הממונה מיום 25.12.2017 היא והוריה עודם מתנגדים להשמתה במעון לבנות "אלבוסתאן".

19. ביום 3.1.2018 הודיע בא כוח המערערת שלאחר ששוחח עם המערערת והוריה "הם הביעו את הסכמתם להשמת המערערת מעון לבנות "אלבוסתאן". ואולם, ביום 10.1.2018 התקבל עדכון משירות המבחן לפיו על אף האמור לעיל, בשיחה שהתקיימה עם הנערה והוריה ביום 9.1.2018 "האב נראה נחרץ בדעתו שהוא מעדיף שהנערה תשהה במאסר".

נוכח האמור לעיל הוחלט ביום 10.1.2018 לברר אם המערערת והוריה אכן חזרו בהם מהסמכתם לכניסת המערערת למעון.

20. ביום 14.1.2018 התקבלה הודעה מטעם בא כוח המערערת לפיה "לאחר שיחה ארוכה עם אביה של המערערת, מסר לו כי הם חוזרים בהם מהסמכתם לכניסת המערערת למעון", וכי היא עומדת על ערעורה.

21. נוכח כל האמור לעיל, לא נותר לנו אלא להכריע בערעור.

22. הלכה פסוקה היא כי מערכת השיקולים שיש להפעיל בעת גזירת עונשו של קטין היא שונה וייחודית מזו שיש להפעיל ביחס לעבריין בגיר. הדבר נובע, בין היתר, מהוראותיו של חוק הנוער (שפיטה, ענישה ודרכי טיפול), התשל"א-1971 [ראו: ע"פ 49/09 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 6 (8.3.2009) (להלן: ע"פ 49/09)]. בע"פ 49/09 נפסק עוד כי מדיניות הענישה הנוהגת והראויה בעניינם של עבריינים קטינים מעניקה משקל רב לעצם קטינותם, זאת משורה של טעמים (שם, פסקה 9), הגם שקטינות, כשלעצמה, אינה מעניקה חסינות מפני ענישה ראויה שעה שמדובר בעבריין קטין שביצע פשע חמור (שם, פסקה 12). בין השיקולים שעל בית המשפט לשקול בבואו

להכריע בדבר העונש שיושת על העבריין הקטין, נמנים שיקולים אלה: גילו של הקטין בעת ביצוע העבירה; האם הביע הקטין חרטה כנה על ביצוע העבירה והאם הוא נטל אחריות למעשיו; שאלת קיומו של עבר פלילי אצל הקטין; סיכויי השיקום של הקטין; וחומרת מעשיו של הקטין (שם, פסקה 13).

23. במקרה דנן מדובר בקטינה שעברה נקי, שהייתה בת 14 וכחודשיים בעת ביצוע העבירה, שהביעה חרטה על ביצוע העבירה ונטלה אחריות למעשיה. להערכת שירות המבחן סיכויי שיקומה של המערערת טובים. באשר לחומרת העבירה שבביצועה הודתה; אין חולק כי מדובר בעבירה חמורה. ואולם, גם לא ניתן להתעלם מכך שבסופו של יום לא נפגע איש ממעשיה של המערערת ולא נגרם נזק כלשהו בעטיים.

בנסיבות אלה יתכן שהיה מקום להורות שהמערערת תרצה עונש מאסר בדרך של עבודות שירות, כשבמקביל יימשך ההליך הטיפולי-שיקומי בעניינה בחסות שירות המבחן. ואולם, כפי שעולה מהאמור לעיל, מתברר כי אין ולו מעסיק אחד שיהיה מוכן לקלוט את המערערת בעסקו במסגרת עבודות שירות, והדבר נעוץ מן הסתם בעבירה החמורה שבביצועה הודתה המערערת. בנסיבות אלה לא הונחה לפנינו חוות דעת של הממונה ממנה עולה כי השמת המערערת בעבודות שירות אפשרית.

בשולי הדברים, ולא למעלה מן הצורך, אעיר כי אם היה מוצג לפנינו מעסיק מתאים, המקובל על הממונה, שהיה מביע נכונות לקלוט את המערערת בעסקו במסגרת עבודות שירות, הייתי ממליץ להורות על קבלת הערעור והמרת עונש המאסר בפועל שהושת על המערערת בעונש מאסר לריצוי בעבודות שירות, זאת על אף חוות דעת שירות הבטחון הכללי שהוגשה לממונה.

ואולם. משלא נמצא מעסיק כזה, ביקשנו לברר אם המערערת והוריה יסכימו להשמתה של המערערת במעון נעול חלף עונש מאסר מאחורי סורג ובריח. שהייה במעון הייתה מאפשרת למערערת השתלבות בהליך טיפולי-שיקומי שהיה מצעידה, כך יש להניח, להמשך חיים נורמטיביים. ואולם, כזכור, הגם שבשלב מסויים התבשרנו כי יש הסכמה לכך, בחרו המערערת והוריה לחזור בהם מהסכמתם.

יוער, כי לפי סעיף 25(א)(1) לחוק הנוער (שפיטה, ענישה ודרכי טיפול), התשל"א-1971 קיימת לבית משפט לנוער הסמכות להורות על החזקת קטין שהורשע במעון נעול, חלף שליחתו למאסר, בלא שנדרשת לכך הסכמה. אך אף אם יש להניח

שהשתלבות המערערת במעון הייתה מבטיחה הליך טיפולי-שיקומי הולם וראוי, לטעמי אין מקום, בנסיבותיו המיוחדות של המקרה דנן, לכפות על המערערת השתלבות במעון נעול בניגוד לרצונה ובניגוד לרצון הוריה, והדברים עולים בבירור אף מתסקיריו העדכניים של שירות המבחן.

24. משכך, לא נותר לנו אלא להכריע בשאלה האם העונש שהושת על המערערת חורג לחומרה באופן המצדיק התערבות בו. כידוע, הלכה פסוקה היא כי אין ערכאת הערעור מתערבת בעונש שהושת על הנאשם על ידי הערכאה הדיונית, אלא במקרים חריגים שבהם טעתה הערכאה הדיונית טעות של ממש או שהעונש שנגזר על ידה חורג באופן קיצוני מרמת הענישה המקובלת בנסיבות דומות [ראו: למשל: ע"פ 1323/08 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 26 (29.10.2008); ע"פ 5849/13 בן חיון נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (6.10.2014); ע"פ 2817/15 דהן נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (1.7.2015); ע"פ 2888/15 ח'דיירי נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (28.12.2016)].

אני סבור כי המקרה דנן נופל בגדרם של אותם מקרים חריגים המצדיקים התערבות בחומרת העונש כאמור, כעולה מנסיבות העניין הייחודיות:

א. ההליך המשפטי שלפנינו כלל ניסיון להמיר את מאסרה של המערערת מאחורי סורג ובריח במאסר בפועל שירוצה בדרך של עבודות שירות, ונעשו מאמצים על מנת למצוא את המסגרת המתאימה לכך. על אף שבסופו של יום ניסיון זה לא צלח, אני סבור שבנסיבותיו הפרטניות של המקרה לא ניתן להתעלם מכך בבואנו להכריע בשאלה אם יש מקום להקל בעונשה של המערערת אם לאו.

ב. משך הזמן שחלף מאז שנעברה העבירה (כשנתיים) ועד להכרעתנו בערעור התארך, בין השאר, עקב הניסיונות לברר התאמתה של ענישה חלופית למאסר מאחורי סורג ובריח למערערת, בין אם בדמות של מאסר בפועל שירוצה בדרך של עבודות שירות, ובין אם בדמות של השמה במעון נעול.

ג. שהות המערערת במעצר מאחורי סורג ובריח במשך כחודשיים, ובמעצר באיזוק אלקטרוני במשך למעלה מעשרה חודשים.

ד. היותה של המערערת קטינה בת 14 שנים וחודשיים בעת ביצוע העבירה, ובת 16 שנים כיום.

25. משכך, אציע לחבריי לקבל את הערעור, ולקבוע כי יושת על המערערת עונש מאסר בן שמונה חודשים, מבלי שינוכו מתקופת מאסר זו ימי מעצרה. שאר רכיבי העונש יעמדו בעינם.

כן אציע שהמערערת תתייצב ביום א' ה-4.2.2018 בכלא נוה-תרצה עד השעה 11:00 לריצוי מאסרה, כשהיא מצויידת בתעודה מזהה ובעותקים של גזר הדין של בית המשפט לנוער ושל פסק דין זה.

אני תקווה ששירות בתי הסוהר ייתן דעתו לגילה הצעיר של המערערת ויבחן בכובד ראש שילובה בפעילות חינוכית וטיפולית במהלך תקופת מאסרה.

ש ו פ ט

השופט ע' פוגלמן:

אני מסכים.

ש ו פ ט

השופט מ' מזוז:

אני מסכים.

ש ו פ ט

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט י' דנציגר.

ניתן היום, ב' בשבט התשע"ח (18.1.2018).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט